

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoPr/2/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113226376
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5113226376.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: JUDr. R. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX, XXX XX L., zastúpeného JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou, so sídlom W. T. XXX/XX, XXX XX A., proti žalovaným: 1/ Okresný súd Čadca, so sídlom Ul. 17. novembra 1256, 022 21 Čadca, 2/ Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 814 90 Bratislava, o doplatenie funkčného platu s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného v rade 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 7Cpr/7/2013-2019 zo dňa 10. októbra 2017, takto

rozhodol:

Odvolanie žalovaného v rade 1/ proti prvej a druhej vete výroku Okresného súdu Žilina č.k. 7Cpr/7/2013-209 zo dňa 10. októbra 2017 o d m i e t a .

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 7Cpr/7/2013-209 zo dňa 10. októbra 2017 v tretej vete výroku p o t v r d z u j e .

M e n í rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 7Cpr/7/2013-209 zo dňa 10. októbra 2017 vo štvrtej vete výroku, tak že žalobcovi náhradu trov prvoinštančného konania n e p r i z n á v a .

Žalobca m á voči žalovanému v rade 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 %.

Žalovanému v rade 2/ náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zastavil konanie voči žalovanému v rade 2/ (veta prvá výroku) Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu (veta druhá výroku). Žalovanému v rade 1/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 376,59 Eur od 16.02.2011 do 10.07.2014, vo výške 9 % ročne zo sumy 353,06 Eur od 16.03.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 353,86 Eur od 16.04.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 370,36 Eur od 16.05.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,25 % ročne zo sumy 650,46 Eur od 16.06.2011 do 10.07.2014, vo výške 9,5 % ročne zo sumy 309,80 Eur od 16.07.2011 do 10.07.2014 a vo výške 9,5 % ročne zo sumy 296,48 Eur od 16.08.2011 do 10.07.2014, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (veta tretia výroku). Zároveň uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 91,15 % (veta štvrtá výroku).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia vo vzťahu k prvej a tretej vete výroku uviedol, že s poukazom na dispozitívny úkon žalobcu, ako aj súhlasné vyjadrenie žalovaného v rade 2/ pri aplikácii ust. § 144, § 145 ods. 1, 2 CSP a § 146 ods. 1 CSP, konanie voči žalovanému v rade 2/ zastavil. O

trovách konania rozhodol v súlade s ust. § 256 ods. 1 CSP tak, že uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v rade 2/ náhradu trov konania v plnom rozsahu, nakoľko konštatoval procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania voči žalovanému v rade 2/.

3. Následne, v tretej vete výroku súd prvej inštancie uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania špecifikované vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. S prihliadnutím na ust. § 25 ods. 1, 4, § 34 ods. 1, § 65 ods. 5 a § 90 ods. 1, 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich (citovaných v napadnutom rozsudku) východiskovo ustálil pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ dôvodiac právnym názorom prezentovanom v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení Krajským súdom v Žiline sp.zn. 6CoPr/9/2016 zo dňa 31. mája 2017, ktorým bol okresný súd v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP viazaný. V označenom rozhodnutí odvolací súd s prihliadnutím na ust. § 25 ods. 1, 4, § 34 ods. 1, § 65 ods. 5 a § 90 ods. 1, 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich (citovaných v napadnutom rozhodnutí) ustálil, že nepochybne pasívna vecná legitímácia v tomto spore svedčí práve žalovanému v rade 1/, t.j. Okresnému súdu Čadca ako osobnému úradu žalobcu, keďže z celej siedmej hlavy zákona č. 385/2000 Z.z. vyplýva, že jednak

predseda okresného súdu rozhoduje o platových veciach sudcu, v tomto prípade žalobcu a že plat sa vypláca na príslušnom súde za podmienok uvedených v § 87 a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z.. V tomto prípade je Okresný súd Čadca ako osobný úrad žalobcu ten subjekt, ktorý má povinnosť žalobcovi v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. plat žalobcovi vyplatiť a túto povinnosť si žalovaný v rade 1/ nakoniec aj splnil tak, ako vyplýva z dôvodov napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že právna úprava v spojitosti s vyplatením platu sudcu explicitne ukladá povinnosť práve a len žalovanému v rade 1/, no nie žalovanému v rade 2/. Nadväzne dospel k záveru, že nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu za obdobie od 01.01.2011 do jeho zaplatenia, t.j. do

10.07.2014, tak, ako uviedol v úprave petitu po čiastočnom späťvzatí žaloby, je oprávnený. Jeho dôvodnosť totiž vyplýva z hmotnoprávných účinkov nálezu Ústavného súdu SR vydaného v konaní o nesúlade právneho predpisu s Ústavou SR vo vzťahu k nárokom uplatňovaným v prebiehajúcich civilných konaniach. Vychádzajúc zo zjednocujúceho uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. PLz. ÚS 1/2006 zo dňa 11.10.2006 konajúci súd považoval za určujúce, že nálezom Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 99/2011 zo dňa 11. decembra 2013, vyhláseným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 97/2014 dňa 18.04.2014, bol vyslovený nesúlad príslušnej časti zákona č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1 v spojení s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Hoci Ústava SR a zákon o Ústavnom súde SR nemajú výslovné ustanovenia o hmotnoprávných účinkoch nálezu o nesúlade vydaného pred právoplatným skončením konania, treba dôjsť k jednoznačnému záveru, že v týchto veciach nastávajú hmotnoprávne účinky pre všetkých účastníkov konania ex tunc. Ak sa totiž tieto účinky prejavujú ex tunc vo veciach judikovaných právoplatne pred uverejnením nálezu, potom a fortiori musí to tak byť vo veciach neskončených právoplatne v momente uverejnenia nálezu o nesúlade. Opačný výklad je priamym popretím princípu zachovávanía ústavnosti a zároveň neprípustným absolutizovaním princípu právnej istoty. Podľa názoru Ústavného súdu SR, dňom márneho uplynutia lehoty podľa čl. 125 ods. 3 tretej vety Ústavy SR, stratilo napadnuté ustanovenie zákona platnosť ex tunc, to znamená, že bolo anulované od počiatku a inými slovami sa na toto ustanovenie zákona sa hľadí, akoby nikdy nebolo platné, a teda nikdy nebolo súčasťou právneho poriadku Slovenskej republiky. O takýto výklad potom možno opierať nárok žalobcu na zaplatenie doplatku funkčného platu za podmienok, ktoré existovali pred prijatím novelizácie zákona č. 120/1993 Z.z. zákonom č. 500/2010 Z.z., ktorý zmenil a doplnil zákon č. 120/1993 Z.z. o platových pomeroch niektorých ústavných činiteľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov a zmenil zákon č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a príseďiacich.

4. V rozoberanej súvislosti okresný súd zdôraznil, že pokiaľ do obsahu spisového materiálu boli stranami sporu predkladané rozhodnutia iných súdov (súdov prvej inštancie, resp. odvolacích súdom) vo veciach obdobných nárokov, tak tieto rozhodnutia nie sú pre konajúci súd v prejednávanej veci záväzné a zároveň nemožno hovoriť o ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít v obdobných sporoch. Pre súd v prejednávanej veci bol v zmysle ust. § 391 ods. 2 CSP záväzný právny názor odvolacieho súdu, vyslovený v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení.

5. Nadväzne je podľa názoru súdu prvej inštancie potrebné opísané závery o účinkoch nálezu Ústavného súdu SR aplikovať na rozhodnutie o nároku o priznaní úrokov z omeškania z doplatenia funkčného platu, ktoré sa stali predmetom konania po čiastočnom späťvzatí žaloby a doplatení funkčného platu žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 26.07.2011 (kedy bola na základe oznámenia o výške a zložení platu zo dňa 17.08.2011 zastavená výplata doterajšieho - zníženého platu). Žalovanému v rade 1/ sa obnovili povinnosti, ktoré mal pred účinnosťou zákona č. 500/2010 Z.z., z ktorého ustanovenia stratili platnosť k 18.10.2014 od počiatku. Žalovaný v rade 1/ bol preto povinný žalobcovi vyplatiť plat zodpovedajúci

ust. § 66 a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z. v spojení s ust. § 2 ods. 1 zákona č. 120/1993 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2010, t.j. v plnej výške, v určenom výplatnom termíne neústavne zníženého funkčného platu. Ak tak žalovaný v rade 1/ v stanovenom výplatnom termíne neurobil, dostal sa do omeškania s vyplatením platu žalobcovi. Preto žalobcovi patria úroky z omeškania dňom nasledujúcim po výplatnom termíne, a nie až odo dňa nasledujúceho po dni zverejnenia nálezu Ústavného súdu SR v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Nárok na zákonné úroky z omeškania v prípade omeškania s platením platu sudcu vyplýva z ust. § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., v zmysle ktorého sa na osobitný vzťah sudcu (§ 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.) primerane použijú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom poznámka pod čiarou č. 33 odkazuje na Zákonník práce v znení neskorších predpisov. V zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce (zákon č. 311/2001 Z.z.), pokiaľ tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na právne vzťahy podľa ods. 1 všeobecného ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý odkaz je potrebné aplikovať aj na osobitný vzťah sudcu. Následne tak možno aplikovať ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, definujúce príslušenstvo pohľadávka, v spojení s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého pri omeškaní s plnením peňažného dlhu vzniká veriteľovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktorých výšku ustanovuje vykonávací predpis, a to nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Pokiaľ vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku na doplatenie platu sudcu za obdobie od 01.01.2011 do 26.07.2011 bola konštatovaná pasívna vecná legitímácia žalovaného v rade 1/, je nevyhnutné konštatovať pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného v rade 1/ aj na zaplatenie úrokov z omeškania, ktoré v zmysle ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka predstavujú príslušenstvo pohľadávky (platového nároku sudcu). Uvedené závery súdu prvej inštancie vychádzali zo záväzného právneho názoru odvolacieho súdu (vysloveného v bodoch 33. až 35. odôvodnenia jeho rozhodnutia). Zároveň záväzným právnym názorom odvolacieho súdu bola v jeho uznesení (bod 36. odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu) vyriešená aj otázka počiatku omeškania žalovaného v rade 1/, od ktorého žalobcovi prináležia úroky z omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po výplatnom termíne na Okresnom súde Čadca, vo výške, ktorá je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, pričom s výplatom doplatku bol žalovaný v rade 1/ v omeškaní do 10.07.2014, kedy bol doplatok platu žalobcovi vyplatený. Uvedené úroky súd priznal vo výške uplatnenej žalobcom, nakoľko pri uplatnení výšky vychádzal z ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 3 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z..

6. Zároveň konajúci súd uviedol, že nezastáva názor, že by uplatňovaný nárok žalobcu bol v rozpore s dobrými mravmi (v zmysle ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Uvedená námietka vo vzťahu k uplatnenému nároku nebola zo strany žalovaného v rade 1/ vôbec vznesená. Pokiaľ túto skutočnosť namietal žalovaný v rade 2/ v odvolaní voči prvému rozsudku okresného súdu, takýto záver nemožno podľa názoru prvoinštančného súdu dovodiť len z tej skutočnosti, že žalobca dôvodne mohol a mal predpokladať, že mu v prípade konštatovania protiústavnosti právnej normy ohľadom platu sudcov bude doplatený funkčný plat za obdobie od januára do júla 2011, podobne, ako boli v minulosti sudcom všeobecných súdov po náleze Ústavného súdu SR doplatené štrnásť platy. Rovnako sa okresný súd nestotožnil s názorom žalovaného v rade 2/ prezentovaným v odvolaní proti jeho prvému rozsudku, že ak aj po doplatení funkčného platu žalobca trvá na zaplatení úrokov z omeškania, možno u žaloby žalobcu o zaplatenie úrokov z omeškania badať znaky rozporu s dobrými mravmi, nakoľko ide o legitímny nárok žalobcu za konštatovaného počiatku omeškania žalovaného v rade 1/ odo dňa nasledujúceho po výplatnom termíne na Okresnom súde Čadca.

7. O trovách konania rozhodol okresný súd s poukazom na ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP, ako aj § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP. Vyhodnotil dobrovoľnú úhradu istiny (v prospech žalobcu) a mieru jeho úspechu ohľadne úrokov z omeškania, pričom dospel k záveru, že konečný procesný úspech žalobcu predstavuje 91,15 % a v tomto rozsahu uložil žalovanému v rade 1/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

8. Zároveň dodal, že aplikácia ust. § 257 CSP podľa jeho názoru v prejednávanej veci neprichádza do úvahy. Žalovaný v rade 1/ svoje stanovisko k otázke nároku na náhradu trov konania prezentoval vo vyjadrení k odvolaniu zo dňa 14.09.2016, kedy poukázal na to, že bol povinný postupovať v zmysle platných právnych predpisov a nemohol ovplyvniť danú situáciu. Žalovaný v rade 1/ nemá ani vplyv na tvorbu právnych predpisov, a teda on sám nezavinil ani nesúlad zákonných ustanovení, pričom prípadný nesúlad môže vysloviť len Ústavný súd SR. Je teda zrejmé, že žalovaný v rade 1/ nijakým spôsobom nedal príčinu na tento stav, a ani na podanie žaloby na súd. Žalovaný v rade 1/ ani nemá reálnu možnosť vyplatiť žalovanú sumu bez žalovaného v rade 2/, (keďže vyplateniu žalovanej sumy

musí predchádzať poukázanie finančných prostriedkov práve žalovaným v rade 2/). Žalovaný v rade 1/ poukázal na rozpočtové opatrenie č. 13 - v kategórii 600 bežné výdavky zo dňa 6. júna 2014, kedy boli poskytnuté rozpočtové prostriedky určené na zabezpečenie finančných nárokov sudcov na obdobie od 01.01.2011 do 25.07.2011 v nadväznosti na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 99/2011 z 11.12.2013, uverejnené v Zbierke zákonov SR 18. apríla 2014. Všetkým sudcom Okresného súdu Čadca v najbližšom výplatnom termíne, vrátane žalobcu, bol finančný nárok vyplatený. Podľa názoru okresného súdu však uvedené skutočnosti nezakladajú také okolnosti prejednávanej veci, ktorú by bol na mieste vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd výnimočne žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Ani povaha subjektov prejednávanej veci nepredstavuje bez ďalšieho dôvody hodné osobitného zreteľa zakladajúcu výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP. Po doplatení funkčného platu žalobcovi, žalovaný v rade 1/ naďalej jeho nárok na úroky z omeškania neuznával a v tejto časti jeho nárok dobrovoľne neuhradil. Nemožno tak v okolnostiach prejednávanej veci konštatovať dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov konania nepriznal.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný v rade 1/, ktorým sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietne.

10. Primárne odvolateľ nesúhlasil so zastavením konania voči žalovanému v rade 2/ podľa § 146 ods. 2 CSP. K späťvzatiu žaloby voči žalovanému v rade 2/ došlo totiž po začatí konania a prvoinštančný súd si pred svojím rozhodnutím o zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ nevyžiadal súhlas od žalovaného v rade 1/ s týmto dispozitívnym úkonom. Žalovaný v rade 1/ svoj nesúhlas s čiastočným zastavením konania vo vzťahu k žalovanému v rade 2/ naďalej odôvodňoval tým, že podľa jeho názoru je to práve žalovaný v rade 2/, ktorý je pasívne vecne legitimovaný v spore. V danom prípade sa jedná o finančné prostriedky Slovenskej republiky, ktoré sú len „prisúvané zo štátneho rozpočtu“ žalovanému v rade 1/. Rozsudok okresného súdu je tak vo vzťahu k žalovanému v rade 1/ nevykonateľný. Odvolateľ zdôraznil, že pôvodný žalobný petit znel na určenie solidárnej zodpovednosti žalovaných v rade 1/ a 2/. Konajúci súd však bez zmeny žaloby (žalobného petitu) rozhodol o delenej zodpovednosti len vo vzťahu k jednému žalovanému. Za dôsledky spôsobené nesprávnymi rozhodnutiami (v tomto prípade zákonom), zodpovedá Slovenská republika, a nie Okresný súd Čadca. Naviac, Okresný súd Čadca je v žalobe označený ako žalovaný v rade 1/, a nie ako Slovenská republika - Okresný súd Čadca, aj keď bez prísunu štátnych prostriedkov nemal objektívnu možnosť mzdu vyplatiť a nemá ju ani teraz. Odvolateľ preto zotrval na svojom názore, že nebol v právnom vzťahu zodpovedným subjektom a bol len platobným miestom žalovaného v rade 2/ a je tomu tak i naďalej. Za daných okolností žalovaný v rade 1/ nemôže vyplatiť finančné prostriedky žalobcovi, keďže vzťah sudcu je osobitný vzťah sudcu k štátu - Slovenskej republike, jedná sa o prostriedky Ministerstva spravodlivosti SR, a nie Okresného súdu Čadca.

11. Ďalej žalovaný v rade 1/ nesúhlasil s výškou úrokov z omeškania v rozsahu 9 % ročne až 9,5 % ročne, k zaplateniu ktorých bol zaviazaný v napadnutom rozhodnutí. Zdôraznil, že žalobca najskôr žalobou žiadal úrok od 9 % do 9,5 % ročne. Následne bolo konanie v časti istiny 2.871,78 Eur a v časti úrokov z omeškania zastavené. Okresný súd Žilina v poradí prvým rozsudkom priznal žalobcovi len úroky z omeškania vo výške 5,75 % ročne a vo zvyšnej časti jeho žalobu zamietol. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí k výške úrokov z omeškania však neuviedol, že by táto bola nesprávna. Napriek tomu prvoinštančný súd v poradí druhom rozsudku určil výšku úrokov z omeškania v rozmedzí od 9 % do 9,5 % ročne bez skutkového a právneho odôvodnenia, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia v predmetnej časti. Podľa jeho názoru, výška príslušných úrokov z omeškania v danom období zodpovedá sadzbe 5,25 % ročne. Naviac, podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka sú úroky z omeškania príslušenstvom pohľadávky a sledujú pohľadávku. V danom prípade sa jednalo o nárok na výplatu mzdy, ktorej výška nie je určovaná dohodou - pracovnou zmluvou, ale jedná sa o zákonný nárok. „Zadržaný“ mzdový nárok je potom potrebné posúdiť ako bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože mzda v súlade s návrhom bola zadržaná z právneho dôvodu, ktorý odpadol prijatím nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky. Za popísanej situácie podľa § 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa vydajú spolu s peňažným plnením (mzdou) aj úžitky (úroky z omeškania), ale len vtedy, ak ten, kto obohatenie získal, nekonal dobromyseľne. Je zrejmé, že žalovaný v rade 1/ sa zadržaním mzdy bezdôvodne neobohatil. Zadržaná mzda zostala štátu (Slovenskej republike). Žalovaný v rade 1/ zároveň nekonal nedobromyseľne, a preto nie je povinný vydať žalobcovi úžitky v podobe úrokov z omeškania. Žalovaný v rade 1/ po celý čas konal dobromyseľne, keďže sa riadil platnými zákonmi, Ústavou Slovenskej republiky a pokynmi žalovaného v rade 2/. V danej súvislosti žalovaný v rade 1/ vzniesol voči nároku uplatnenému žalobou i námietku premlčania, keď konštatoval,

že žaloba bola podaná na súd dňa 16.08.2013 a jej predmetom sú nároky počnúc od 16.02.2011. Vychádzajúc z toho, že pri bezdôvodnom obohatení je v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka premlčacia lehota dva roky, nároky za čas pred dátumom 16.08.2011 sú premlčané, čo je celý predmet sporu (od 16.02.2011 do 16.08.2011). Je tomu tak aj v prípade, ak by bol nárok posúdený ako nárok na náhradu škody za nesprávne rozhodnutie štátu - nesprávny zákon štátu, na základe ktorého došlo k zadržaniu mzdy žalobcu (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a neskorý prísun finančných prostriedkov na zadržanie mzdy.

12. Zároveň odvolateľ vyslovil nesúhlas i s výrokom, ktorým mu súd prvej inštancie uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v celom rozsahu. Zdôraznil, že výrok o náhrade trov konania musí zodpovedať pomeru úspechu a neúspechu procesných strán vo vzťahu k celému predmetu sporu. V prejednávanej veci bolo nepochybné, že žalobca si pôvodne uplatnil žalobou na súde nárok na zaplatenie sumy 2.871,78 Eur, neskôr čiastku 2.709,81 Eur. Vo výške rozdielu 161,97 Eur a rozdielu, čo do úrokov z omeškania, v ktorom bolo konanie zastavené na základe späťvzatia žaloby, ide o procesný neúspech žalobcu, resp. procesné zavinenie žalobcu a úspech žalovaného v rade 1/. Preto je v danom prípade potrebné na prejednávajúcu vec aplikovať ust. § 255 ods. 2 CSP. Na zvyšnú časť predmetu sporu žalovaný navrhol aplikovať ust. § 255 CSP a priznať mu náhradu trov konania v prípade jeho úspechu v ostatnej časti predmetu sporu. V prípade ak žalovaný v rade 1/ nebude úspešnou stranou v spore vo zvyšnej časti, odvolateľ navrhol, aby odvolací súd aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania ustanovenie § 257 OSP a žalobcovi nepriznal nárok na ich náhradu voči žalovanému v rade 1/ z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Zdôraznil, že v danom prípade sa jedná o celkom výnimočný prípad, kedy o neústavnosti zákonov, ktoré obmedzili výplatu mzdy, musel rozhodovať Ústavný súd Slovenskej republiky. Žalovaný v rade 1/ nebol ani iniciátorom, ani tvorcom zákona, na základe ktorého bola mzda žalobcovi zadržaná. Zadržanie mzdy nebolo výsledkom svojvoľného nezákonného postupu žalovaného v rade 1/; práve naopak, bolo výsledkom rešpektovania platných zákonov a Ústavy SR. Žalovaný v rade 1/ nemohol situáciu žiadnym spôsobom ovplyvniť, keďže je len platobným miestom. Zároveň žalobca nedoručil žalovanému v rade 1/ pokus o zmier, v ktorom by sa pokúsil spornú záležitosť urovnať mimosúdne, ale ihneď podal žalobu na súd, a teda vyvolal súdny spor a tak sám zaviniť vznik trov konania. Keďže sa jedná o pohľadávku voči štátu, žalovaný v rade 1/ je povinný chrániť záujmy štátu. Práve tieto dôvody sú dôvodmi osobitného zreteľa, ktoré by mali viesť odvolací súd k aplikácii ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

13. Žalobca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Zároveň si uplatnil voči žalovanému v rade 1/ náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Primárne zdôraznil, že súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím rozhodol v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v jeho predchádzajúcom zrušujúcom uznesení zo dňa 31.05.2017 (§ 391 ods. 2 CSP). V novom konaní pred súdom prvej inštancie nedošlo k žiadnej zmene skutkových a právnych okolností, a preto nové rozhodnutie okresného súdu zodpovedá stavu veci a zákonu, ako aj právnemu názoru odvolacieho súdu. V súvislosti s výškou úrokov z omeškania žalobca akcentoval, že spôsob ich výpočtu tak, ako ho prezentuje žalovaná strana, z hľadiska sadzby zákonných úrokov z omeškania je platný od 01.02.2013 (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.). K omeškaniu žalovanej strany došlo pred 01.02.2013, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie z hľadiska ustálenia úrokovej sadzby je správne. Právny názor žalovanej, podľa ktorého „zadržaný“ mzdový nárok je potrebné posúdiť ako bezdôvodné obohatenie, neobstojí. Napokon sám odvolateľ v bode 5. svojho opravného prostriedku uviedol, že sa zadržaním mzdy neobohatil. Ani námietka premlčania vznesená žalovaným v jeho opravnom prostriedku neobstojí, keďže nárok žalobcu uplatnený žalobou nemožno podriaďiť pod režim nárokov vyplývajúcich z bezdôvodného obohatenia.

15. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania zodpovedá stavu veci a zákonu a dôvody tohto rozhodnutia, uvedené v jeho písomnom vyhotovení, sú plne akceptovateľné. Tvrdenie žalovaného v rade 1/, že žalobca nemal podať žalobu, neobstojí. Žalobcovi totiž nie je známy prípad dobrovoľného vyplatenia úrokov z omeškania niektorému zo sudcov všeobecných súdov. Je nesporné, že doplatením rozdielu platu žalovaný v rade 1/ vytvoril podmienky pre čiastočné späťvzatie žaloby, ak žalobca nechcel v tejto časti dosiahnuť zamietnutie žaloby. Na doplatenie rozdielu platu žalobca nemal žiaden vplyv, ale išlo výlučne o konanie žalovanej strany. Podľa názoru žalobcu, v danom prípade neexistujú žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočnú aplikáciu ust. § 257 CSP.

Na podporu tohto svojho názoru žalobca poukázal
Žilina č.k. 9CoPr/9/2017-170 zo dňa 30.11.2017.

na uznesenie Krajského súdu v

16. Žalovaný v rade 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pokiaľ žalovaný v rade 1/ podal odvolanie, (okrem iného) aj z dôvodu, že nesúhlasí so zastavením konania proti žalovanému v rade 2/ podľa § 146 ods. 2 CSP, z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4MCdo 16/2011 zo dňa 28. júna 2012, jednoznačne vyplýva, že žalobca môže vziať žalobu späť aj len v časti, t.j. aj len voči niektorému z viacerých žalovaných. V takom prípade so súhlasom žalovaného zastaví konanie iba sčasti. Ak došlo k späťvzatiu žaloby iba voči niektorému z viacerých žalovaných, nesúhlas so späťvzatím žaloby toho žalovaného, vo vzťahu ku ktorému k späťvzatiu nedošlo, je právne neúčinný (porovnaj aj R 32/2004). Žalovaný v rade 2/ sa v plnom rozsahu stotožňuje s názorom dovolacieho súdu prezentovaným vyššie, a teda má za to, že súhlas/nesúhlas iných žalovaných (ak ide o samostatné procesné spoločenstvo na strane žalovaného podľa § 76 CSP) so späťvzatím žaloby len voči niektorému z nich nie je relevantný. Keďže žalovaný v rade 1/ a žalovaná v rade 2/ tvoria v prejednávanej veci samostatné spoločenstvo podľa § 76 CSP, nebol v danom prípade potrebný súhlas žalovaného v rade 1/ so späťvzatím žaloby voči žalovanej v rade 2/. Žalovaná v rade 2/ pritom zdôraznila, že ako strana, voči ktorej bola žaloba vzatá späť, doručila Okresnému súdu Žilina súhlas so späťvzatím žaloby voči nej formou podania zo dňa 02.10.2017, ktoré bolo konajúcemu súdu doručené v tej istý deň. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu bolo doručené žalovaným v rade 1/ a 2/. Rovnako vyjadrenie žalovanej v rade 2/ k odvolaniu bolo doručené žalobcovi a žalovanému v rade 1/, ktorí vo veci ďalšie písomné podania nepodali.

17. Pokiaľ žalovaný v rade 1/ podal odvolanie proti prvej vete výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodol o čiastočnom zastavení konania vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, a tiež proti jeho druhej vete výroku, ktorým súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/, odvolací súd odvolanie žalovaného v rade 1/, podané proti tejto časti jeho rozhodnutia, odmietol ako odvolanie, ktoré bolo podané neoprávnenou osobou (§ 386 písm. b) CSP).

18. Strana môže napadnúť rozhodnutie súdu prvej inštancie odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Aj keď je žalovaný v rade 1/ stranou v spore, nespĺňa subjektívny predpoklad na podanie odvolania proti prvej a druhej vete výroku napadnutého rozsudku. Subjektívnym predpokladom na podanie odvolania je to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vyznelo v neprospech odvolateľa. Neprospech sa spravidla prejavuje v neúspechu vo veci samej alebo v rozhodnutí procesnej povahy, ktoré znamená pre stranu ujmu. Z uvedeného vyplýva, že na podanie odvolania je oprávnená tá strana sporu, ktorej bola rozhodnutím súdu prvej inštancie spôsobená ujma, ktorá priamo vyplýva z posúdenia práv a povinností strán sporu; podstatné tu je porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným žalobcom v žalobe (prípadne v inom procesnom podaní), nie však subjektívne presvedčenie strany sporu o dôsledkoch vyplývajúcich pre ňu z rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Nerozlučné spoločenstvo je také procesné spoločenstvo, ktoré vyplýva z hmotného práva, a nie zo želania tej-ktorej strany v spore, prezentovaného v žalobe, či vyjadrení. Krajský súd v Žiline už vo svojom predchádzajúcom uznesení sp.zn. 6CoPr/9/2016 zo dňa 31. mája 2017 jednoznačne ustálil otázku pasívnej vecne legitímácie žalovaného v rade 1/ v prejednávanej veci, ako aj to, že v danom prípade sa nejedná o nerozlučné spoločenstvo na strane žalovaných. Je teda zrejmé, že aj keď žalobca pôvodne v žalobe uplatnil svoj nárok proti Okresnému súdu Čadca ako žalovanému v rade 1/ a Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR ako žalovanému v rade 2/ , jednalo sa o samostatné procesné spoločenstvo na strane žalovaných, upravené v ust. § 76 CSP. Ak potom následne podaním zo dňa 21.09.2017 žalobca zobral žalobu späť proti žalovanému v rade 2/, okresný súd postupoval správne, ak si vyžiadala súhlas s týmto dispozitívnym úkonom v súlade s ust. § 145 ods. 1 až 3 CSP a § 146 ods. 1 CSP len od dotknutého subjektu (žalovaného v rade 2/). Tento dispozitívny úkon sa totiž vôbec netýkal práv žalovaného v rade 1/. Správnosť takéhoto postupu konajúceho súdu jednoznačne vyplýva i z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4MCdo 16/2011 zo dňa 28.06.2012 i judikatúry publikovanej pod č. R 32/2004, na ktoré poukázal žalovaný v rade 2/ vo svojom vyjadrení k odvolaniu. Je teda vylúčené, že by bol žalovaný v rade 1/ stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie (veta prvá a druhá výroku) vydané.

20. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 21.09.2017 (č.l. 176 spisu) zobral žalobu voči žalovanému v rade 2/ späť, ktoré podanie konajúci súd doručil žalovanému v rade 2/ a tento svojím podaním zo dňa 02.10.2017 s dispozitívnym úkonom žalobcu vyslovil súhlas (č.l. 192 spisu). Okresný súd následne postupom podľa § 146 ods. 2 CSP rozhodol o zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ a tiež o náhrade trov konania medzi žalobcom a žalovaným v rade 2/. Žalovaný v rade 1/ teda podal odvolanie proti tej časti rozsudku okresného súdu, ktorá nevyznela v jeho neprospech, konkrétne proti prvej vete výroku o zastavení konania voči žalovanému v rade 2/ a tiež proti druhej vete výroku o nároku žalovaného v rade 2/ na náhradu trov konania voči žalobcovi.

21. Vo zvyšnej časti krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané subjektívne legitimovanou stranou sporu (§ 359 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom v ust. § 379 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok okresného súdu v tretej vete výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a v štvrtej vete výroku o trovách konania podľa § 388 CSP zmenil spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

22. Vo vzťahu k vete tretej napadnutého rozhodnutia odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, pre rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcu a vecne správne rozhodol, pričom svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

24. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolacie námietky žalovaného v rade 1/ k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu v tretej vete výroku vyhovel a ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých ostatných vykonaných dôkazov.

25. Krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovaného v rade 1/ za obsahové vymedzenie svojho odvolania v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

26. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného v rade 1/ formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu.

27. Otázka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v rade 1/ bola odvolacím súdom riešená v jeho predchádzajúcom uznesení sp.zn. 6CoPr/9/2016 zo dňa 31. mája 2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 13.07.2017, čo napokon konštatoval v úvode svojho opravného prostriedku i odvolateľ. V bode 27. svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že sa stotožnil s odvolacou námietkou žalovaného v rade 2/, že tento nie je pasívne vecne legitimovaný v spore. Nepochybne pasívna vecná legitimácia v tomto spore svedčí práve žalovanému v rade 1/, t.j. Okresnému súdu Čadca, ako osobnému úradu žalobcu, keďže z celej siedmej hlavy zákona č. 385/2000 Z.z. vyplýva, že jednak predseda okresného súdu rozhoduje o platových veciach sudcu, v tomto prípade žalobcu a že plat sa vypláca na príslušnom súde za podmienok uvedených v § 87 a nasl. zákona č. 385/2000 Z.z.. V tomto prípade je Okresný

súd Čadca ako osobný úrad žalobcu ten subjekt, ktorý má povinnosť žalobcovi v zmysle zákona č. 385/2000 Z.z. plat žalobcovi vyplatiť a túto povinnosť si žalovaný v rade 1/ nakoniec aj splnil tak, ako bolo konštatované v prvoinštančnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že právna úprava v spojitosti s vyplatením platu sudcu explicitne ukladá povinnosť práve a len žalovanému v rade 1/, no nie žalovanému v rade 2/. Na uvedenom závere odvolacieho súdu nemôže nič zmeniť ani odvolacia námietka žalobcu o výhodnosti solidárnej zodpovednosti. Konštrukcia predmetného inštitútu skutočne poskytuje výhodu veriteľovi, to však neznamená, že je daný/založený „na želanie“ veriteľa, ale len ak vyplýva z hmotného práva, čo nie je prípad v súdnej veci. Z tohto záväzného právneho názoru odvolacieho súdu vychádzal aj okresný súd pri vydaní napadnutého rozsudku (§ 391 ods. 2 CSP).

28. Neobstojí ani argumentácia odvolateľa, ktorý vyslovil svoj nesúhlas s výškou úrokov z omeškania priznaných žalobcovi v napadnutom rozhodnutí.

29. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že z obsahu napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že žalobou doručenou Okresnému súdu Žilina dňa 16.08.2013 sa žalobca domáhal aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 309,80 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.02.2011 do zaplatenia, sumu 309,80 Eur s úrokom z omeškania 9 % ročne z tejto sumy od 16.03.2011 do zaplatenia, sumu 309,80 Eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.04.2011 do zaplatenia, sumu 309,80 Eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.05.2011 do zaplatenia, sumu 619,60 Eur s úrokom z omeškania 9,25 % ročne z tejto sumy od 16.06.2011 do zaplatenia, sumu 309,80 Eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.07.2011 do zaplatenia, sumu 309,80 Eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne z tejto sumy od 16.08.2011 do zaplatenia a trovy konania.

30. Po čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie istiny v sume 2.871,78 Eur po doplatení funkčného platu žalobcu za obdobie od 01.01.2011 do 26.07.2011 v sume 2.709,81 Eur dňa 10.07.2014 ostal predmetom konania nárok na zákonný úrok z omeškania, celkom zo sumy 2.709,81 Eur podľa špecifikácie čo do sadzby, základu a doby omeškania tak, ako táto vyplýva z písomného podania žalobcu zo dňa 26.06.2015. Žalobca vychádzal zo sumy doplatku platu za obdobie mesiacov január, február, marec, apríl, máj, jún a júl 2011 tak, ako ich výška vyplýva z rozpisu vypracovaného Okresným súdom Čadca dňa 11.05.2015 (č.l. 56 spisu), pri zohľadnení splatnosti platu sudcu podľa ust. § 87 zákona č. 385/2000 Z.z. pozadu za mesačné obdobie do 15.dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca.

31. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 64. a 65. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Prezentovaný právny názor napokon vyplýva aj z odôvodnenia predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä v bodoch 33. až 35. Ak bolo predchádzajúce súdne rozhodnutie, ktorým okresný súd vo zvyšnej časti úrokov z omeškania žalobu zamietol, odvolacím súdom v celom rozsahu zrušené, následne sa predmetom konania opätovne stal nárok uplatnený žalobcom žalobou v zmysle jej čiastočného späťvzatia. Výška úrokov z omeškania bola pritom priznaná v súlade s ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, rešpektujúc prvý deň omeškania žalovaného v rade 2/ zo zaplatením mzdy v každom výplatnom termíne.

32. Rozhodne neobstojí ani tvrdenie žalobcu o tom, že zadržaný mzdový nárok je potrebné posúdiť ako bezdôvodné obohatenie, či náhradu škody. Otázka právneho posúdenia nároku žalobcu uplatneného žalobou bola podrobne odôvodnená okresným súdom v napadnutom rozhodnutí i v predchádzajúcom rozhodnutí odvolacieho súdu. Je teda zrejmé, že v danom prípade sa nejedná o bezdôvodné obohatenie, a ani škodu tak, ako sa to účelovo snažil v odvolacom konaní predostrieť odvolateľ.

33. Vo vzťahu k námietke premlčania uplatneného nároku vznesenej v odvolaní žalovaným, odvolací súd uvádza, že doterajšia judikatúra vzťahujúca sa k možnosti účastníka konania (teraz strany sporu) uplatniť námietku premlčania v ktoromkoľvek štádiu konania až do jeho právoplatného skončenia nie je v danom prípade aplikovateľná. Z ust. § 149 CSP totiž vyplýva, že prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Hmotnoprávnu námietku definuje ust. § 152 CSP ako právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany. Z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku tiež vyplýva, že navrhovaná právna úprava zavádza pojem hmotnoprávnej námietky v civilnom sporovom konaní ako inštitút procesnej obrany alebo procesného útoku sporových strán. Obsahové náležitosti

hmotnoprávnej námietky podľa navrhovaného ustanovenia spĺňajú predovšetkým námietka premlčania a kompenzačná námietka, ktoré sú upravené v hmotnom práve.

34. Pre odvolanie podľa Civilného sporového poriadku je typický systém neúplnej apelácie, ktorý vylučuje možnosť efektívneho uplatnenia nových skutočností a dôkazov v odvolacom konaní. Výnimkou pre odvolateľa je použitie nových prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v odvolaní, a to za splnenia taxatívne vymedzených podmienok v zmysle § 366 CSP. Z ust. § 366 CSP totiž vyplýva, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu (§ 373 ods. 4 CSP). Pokiaľ teda odvolateľ vo svojom odvolaní vzniesol námietku premlčania voči časti nároku žalobcu uplatnenému žalobou, na túto už odvolací súd neprihliadal. Jednalo sa totiž o prostriedok procesnej obrany, ktorého zamýšľaným účelom bolo zamietnutie žaloby z dôvodu oslabenia práva, ktorú mohol žalovaný v rade 1/ nepochybne vzniesť už v štádiu prvoinštančného konania. Napokon ani sám odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku netvrdil, a ani nepreukazoval naplnenie dôvodov uplatnenia tejto novoty v odvolacom konaní. Keďže žalovaný tento prostriedok procesnej obrany (hmotnoprávnu námietku) využil až v rámci odvolacieho konania, odvolací súd ho už nemohol akceptovať, nakoľko v danom prípade nebola splnená ani jedna z podmienok uvedených v § 366 CSP.

35. Okresný súd teda vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP aj správne a presvedčivo odôvodnil.

36. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej (veta tretia výroku) ako vecne správny potvrdil.

37. Na strane druhej, odvolací súd vyhodnotil ako opodstatnenú odvoláciu argumentáciu žalovaného v rade 1/, smerujúcu k aplikácii § 257 CSP na prejednanú vec. Aplikčná prax súdov Slovenskej republiky (napr. uznesenie Okresného súdu Trenčín č.k. 19Cpr/60/2014-74 zo dňa 19.08.2015) vymedzila požiadavku efektívneho využitia práva na prístup k spravodlivosti ako kvalifikovaného dôvodu osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Žalobca totiž využil prístup k spravodlivosti v takej situácii, kedy sa za žiadnych okolností veci nejavilo, že by zo strany žalovaného v rade 1/ nemalo dôjsť k dobrovoľnému plneniu. Definitívna dôvodnosť nároku bola zrejmá v rozhodnutí Ústavného súdu SR zo dňa 11.12.2013, preto ak žalobca podal žalobu dňa 16.08.2013 na súd, nedal žalovanému v rade 1/ reálnu možnosť plnenia, hoci financie, ktorými disponuje, predstavujú rozpočtové prostriedky, ktoré sú viazané na vopred určené výdavky. Nakladanie s nimi je tak menej flexibilné ako financovanie potrieb subjektov súkromného práva. V uvedenom nemožno síce vidieť ospravedlnenie omeškania verejnoprávnych inštitúcií, naopak, zvlášť u nich by malo byť eliminované. Je však potrebné rozlišovať situáciu, kedy je dôvodnosť nároku nesporná a potreba výdavkov z rozpočtu na daný nárok vopred známa, od situácie, kedy sa povinnosť plniť stane objektívne zrejmá až rozhodnutím Ústavného súdu SR. Súčasne nehrozilo ani riziko postupného vzniku nemajetnosti žalobcu a napokon, na strane žalobcu bola vedomosť o tom, že obdobné povinnosti si žalovaný splnil po rozhodnutí Ústavného súdu SR. Možno preto uzavrieť, že objektívne neexistovala pochybnosť o dobrovoľnom poskytnutí žalobcom požadovaného plnenia.

38. Na základe uvedených skutočností odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v štvrtej vete výroku o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi voči žalovanému v rade 1/ ich náhradu nepriznal.

39. Prvý výrok rozhodnutia o trovách odvolacieho konania (o nároku na ich náhradu) nachádza svoj právny základ v ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP.

40. Žalobca bol v štádiu odvolacieho konania úspešný, čo do merita veci a neúspešný, čo do trov prvoinštančného konania. Väčšiu mieru úspechu krajský súd logicky prisúdil posúdeniu veci samej (v tejto časti priznal úvahou „váhu“ 80 %) a aplikáciou princípu/požiadavky spravodlivého usporiadania veci stanovil povinnosť žalovanému v rade 1/ uhradiť protistrane - žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 60 % (80 % - 20 %).

41. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. O trovách odvolacieho konania v druhom výroku tohto rozsudku rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému v rade 2/ nárok na ich náhradu nepriznal.

43. Civilný sporový poriadok neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto je nutné o trovách odvolacieho konania rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá neoprávnene podala odvolanie - v danom prípade žalovaného v rade 1/.

44. Z obsahu spisového materiálu vyplynulo, že žalovanému v rade 2/ v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinštančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neoprávňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení NS SR sp. zn. 6 Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

45. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).